

bringsforslag figter, og jeg skal kun bemærke, at der mig bitterligt kun er eet Præcedens for at gjøre denne Udtalelse praktisk gjældende som Udgangspunkt for en Forhandling; og det under ganske andre uskyldige og usfabelige Former end de, hvori dette Forslag er stillet, men at det af den daværende Regjering bestemt blev afskrevet, og, saaledes som jeg opfatter Forholdene, heller ikke blev fastholdt enten af vedkommende Forslagsstiller eller af det Thing, hvori dette skete. — Her foreligger altsaa nu et Forsøg paa, ved at indføre Forslaget i selve Finantsloven, der, som sagt, kun gjennem Hs. Majestæts Underskrift kan træde ilde, at give disse Præmisser til hiin Beslutning en Sanction, som de fra først af ikke have havt og ikke engang paastaar at have. Jeg mener altsaa, at det er et slaaende Exempel paa, hvad man maa forstaae ved et Misbrug af Finantsloven, at ville stille Hs. Majestæt Kongen det Alternativ; enten nu at maatte give sin Tiltrædelse til en Udtalelse, der ikke tidligere er bleven forelagt ham, og hvortil han endnu mindre tidligere har givet sit Samtykke, eller at forfaste Finantsloven, og det kan ikke være tvivlsomt for Noget, der er bekendt med det konstitutionelle Maskineri, at Rigsdagens Vedtagelse af Endringsforslaget vilde falde sammen med Finantslovens Forfasteelse.

Jeg skal nu gaae over til det, der i Realiteten er Hovedsagen, idet jeg efter de Udtalelser, der ere faldne, ikke har Tvivl om, at man ikke vil drive det saavidt, at man vil søge at indføre en saadan Bestemmelse i selve Finantsloven, eller med andre Ord, under denne Form at fremkalde en Forkastelse af Finantsloven. Gaaer jeg altsaa til det, der er Hovedsagen og Realiteten, til Spørgsmaalet om, hvad der er Forslagets Indhold, saa er det ganske vist, at efter Grundlovsbestemmelsen om Grundlovens Indskrænkning behøves der strengt taget ikke engang noget Samtykke fra Rigsdagens Side til, at Kongeriget udreder sin Andeel i Fællesudgifterne. Der staaer udtrykkelig, at den tages forlods, og § 6 er derfor kun en ligefrem formel Anerkjendelse af den utvivlsomme Forpligtelse, der paahviler Rigsdagen, og indeholder derfor ikke engang selve Summens Størrelse, men denne fastsættes af Rigsrådet og ikke af

Rigsdagen. Der er altsaa ikke Noget at afsee fra eller hensee til, men det er kun Opfyldelsen af en ligefrem grundlovmæssig Pligt, saalænge Fællesforfatningen staaer ved Magt; at adlyde den; thi den udgjør en Deel af vor grundlovmæssige Ret, ligesaa fuldt som selve Grundloven. Naar der siges, at der „for Liden affees fra,“ saa kan ingen Erklæring af de Herrer Forslagsstillere, hvis Oprigtighed jeg naturligviis ikke skal drage i Tvivl, paa nogen Maade forandre disse Ords klare og utvivlsomme Mening, eller ophæve det, der er disses Indhold, nemlig at der for Forsamlingen kunde være alvorlig Grund til at overveie, om Fællesforfatningen endnu var i lovgyldig Bestaaen eller ikke; thi saalænge den er i gyldig Bestaaen, er der hverken Noget at afsee fra eller hensee til; det er saa kun en grundlovmæssig Pligt, man opfylder, ved at votere den omtalte Paragraph. Men hvad nu altsaa denne Forslagets Realitet angaaer, forekommer det mig ikke at kunne drages i den allermindeste Tvivl, at det — for at bruge det Udtryk, den ærede Forslagsstiller selv ansøgte — vilde være en Haandsrækning til Frankfurt, eller rettere sagt, at det, hvorledes man end vilde fortolke det, vilde være et yderst farligt og fordærveligt Bidrag til den Række af Angreb, der ere rettede mod Fællesforfatningen, og navnlig rettede imod den siden den 6te November, da Holsteen udtraadte af samme. Det kan ikke drages i Tvivl, at denne Udtræden er foregaaet paa lovlig Maade og overeensstemmende med Fællesforfatningen, hvor der i § 23 er forudsat — skjøndt man ikke havde tænkt sig, at det skulde indtræde i det Omfang, hvori det er sket — at ved det tydske Forbunds Beslutninger kunde Holsteens Udtrædelse blive en Nødvendighed; og i selve den Udvalgsbetænkning, der blev afgiven i Anledning af Grundlovens Indskrænkning, er der ved Motivering af den Forudsætning, der gaaer forud for Beslutningen, udtrykkelig fremhævet: at Forudsætningen gjælder det Tilfælde, at det „ved uforudseelige Omstændigheders Magt senere skulde bevirkes, at Fællesforfatningen ikke blev opretholdt i anerkjendt Kraft og Virksomhed — i alt Fald med den Modifikation, selve Forfatningslovens § 23 paaviser.“ Her er der altsaa forudsat, at Loven selv kunde føre til en